

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2015

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Wat vliegt de tijd! Het einde van het jaar is in zicht en mijn nieuwe ticket naar Peru voor 2016 ligt alweer klaar. In mijn nieuwsbrief van juli hebben jullie alle verhalen kunnen lezen over mijn ervaringen in Arequipa en Ayacucho. In deze nieuwsbrief laat ik de kinderen en enkele teamleden aan het woord.

Tijdens mijn werkverblijf in Ayacucho heb ik samen met de mamitas, een groep alleenstaande moeders, bijgaande kerstkaart voor jullie gemaakt. Het was heerlijk om met hen samen te werken. Door het maken van de fairtrade textielproducten verdienen de moeders hun eigen geld om eten en drinken, schoolgeld en medicijnen te kunnen betalen. Het meest mooie vond ik dat deze mamitas ook veel steun vinden bij elkaar en tijdens hun creatieve bezigheden hun dagelijkse zorgen en beslommeringen met elkaar kunnen delen. Ik heb genoten van onze samenwerking en het eindresultaat van de kerstkaart mag er zijn!

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Een nieuwe uitdaging voor de mamitas, kerstkaarten maken.

Nieuwe website

Bij een nieuwe naam hoort een nieuw logo en een nieuwe website!

Mede dankzij de warme steun van Robert van Sluis, die als vrijwilliger ook deze keer onze website heeft gebouwd, kunnen wij jullie vol trots het goede nieuws brengen dat Kinderen van de Zon een nieuwe website heeft geopend.

Het maken van een website is een zeer arbeidsintensieve klus. Na het bouwen van onze eerste website zei ik dat ik dit **nooit** meer zou doen. Maar zie hier, zeg nooit 'nooit'! Met vereende krachten is het ons weer gelukt om er iets moois van te maken.

Wij wensen jullie veel kijkplezier!

www.kinderenvandezon.org

Terugblik op 2015

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken op het afgelopen jaar. Allereerst wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie jarenlange trouwe steun, waardoor wij nu ook vele kansarme kinderen in Arequipa en Ayacucho kansrijker kunnen maken. Vooral de maandelijkse vaste overschrijvingen van donateurs, en de donaties van donateurs die zich d.m.v. een schenkingsakte voor 5 jaren aan ons verbonden hebben, zijn een grote steun voor ons, want hiermee bieden jullie ons een stevig houvast.

Samen met de kinderen bouwen aan een betere toekomst.

We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Flor en Frédérique, die fantastisch verloopt. We zien het nieuwe jaar dan ook met vertrouwen tegemoet.

Dat een mens nooit te oud is om iets te leren heb ik dit jaar bewezen door ook te gaan skypen. Hierdoor is het overleg met Flor, Frédérique en het team nog directer en gemakkelijker geworden en lijkt Peru minder ver weg.

Ook dit jaar hebben we weer prachtige donaties ontvangen. Graag wil ik onderstaand enkele mooie speciale donaties met jullie delen:

- Enkele jaren geleden ontmoette ik in Peru een Duits echtpaar. Na thuiskomst besloten zij ons werk te gaan steunen en sindsdien maakt Helmut straatmuziek met zijn accordeon. Met zijn straatmuziek heeft hij dit jaar het prachtige bedrag van ruim €1.000,00 bij elkaar gespeeld.
- Een kringloopwinkel schenkt ons jaarlijks een mooie donatie uit de opbrengst van tweedehandskleding.
- Een echtpaar dat dit jaar 40-jaar getrouwd was heeft in plaats van persoonlijke cadeautjes een donatie voor onze stichting gevraagd.

- Ook een lieve vriendin die 65 jaren werd heeft dit gedaan. Wat kunnen we hier veel moois van doen!
- Het Udense bedrijf D&W Process Technology bestond dit jaar 15 jaren en heeft ons tijdens de open dag van het bedrijf een schitterende donatie overhandigd.

Open dag bij D&W tijdens het 15-jarig jubileum.

- Bijna elk weekend staat een echtpaar uit Leende bij nacht en ontij op om tweedehands spulletjes te verkopen op de markt in Turnhout. Het is geweldig, dat zij elke zondag van deze opbrengst 4 goede doelen kunnen steunen waaronder de Kinderen van de Zon.

Wat zullen de niños weer genieten van deze materialen!

- Ook dit jaar hebben we dankzij de steun van een donateur vele pakketten met knutselmaterialen naar Peru kunnen sturen. De kinderen zijn hier dolgelukkig mee, want deze materialen zijn in Peru niet te krijgen.
- De Trap-In heeft dit jaar voor vele goede doelen projecten een prachtige donatie bij elkaar gefietst.

- Het is hartverwarmend dat ook dit jaar de leerlingen van diverse scholen zich weer ingezet hebben voor hun kansarme Peruaanse leeftijdsgenootjes.
- Op verschillende kerstmarkten heeft het bestuur van Kinderen van de Zon Peruaanse spulletjes verkocht. De opbrengst hiervan komt volledig ten goede aan onze projecten in Peru.
- Onze stichting kreeg tijdens de kerstactie van het Udens College uit handen van enkele leerlingen van de UC Foundation een cheque overhandigd. Wat mooi dat de leerlingen zelf deze projecten uitzoeken!
- Jaarlijks schenkt mijn kapper de kosten van mijn knipbeurten terug, als donatie voor ons werk in Peru.
- Een echtpaar in Metslawier verkoopt appels en doneert de opbrengst hiervan aan onze stichting.
- Dit jaar hebben we een prachtige donatie gekregen voor een 1-jarige naaiopleiding voor tiener- en alleenstaande moeders in Ayacucho. We hopen deze opleiding volgend jaar te kunnen voorzetten. Tevens hopen we in 2016 een koksopleiding te kunnen starten voor onze jongeren, waardoor zij een baan krijgen, zelfstandigheid verwerven en een bron van inkomsten.

Groot overleg in het naaiatelier.

- Tijdens mijn werkverblijf in Arequipa hebben Flor en ik muziekinstrumenten gekocht voor een groep verstandelijk verperkte kinderen in het berggebied Majes. Wat zijn de kinderen blij met hun instrumenten en muzieklessen! Aangezien deze kinderen nauwelijks gehoord en gezien worden hebben wij Flor gevraagd een kerstcadeautje voor deze kinderen te kopen en hen een kerstmaaltijd

te geven, zodat het dit jaar voor hen echt een Zalig Kerstfeest wordt.

Onderstaand bedankt Profesora Marcela jullie en wenst zij jullie allen namens de speciale kinderen in Majes een Feliz Navidad. Tevens hebben Flor en enkele kinderen hun ervaringen op papier gezet.

Bedankbrief van Profesora Marcela en de speciale kinderen in Majes

Beste Marianne en donateurs in Nederland,

Graag wil ik me aan u voorstellen. Mijn naam is Profesora Marcela en al vele jaren begeleid ik een groep verstandelijk beperkte kinderen in het afgelegen Peruaanse berggebied van Majes.

Vorbereiding op de deelname aan de parade in Majes.

Dankzij jullie warme steun hebben we muziekinstrumenten voor de kinderen kunnen kopen en krijgen zij nu muzieklessen van een echte muziekleraar. De kinderen voelen zich thuis bij de muziekleraar Jesús en met zijn steun leren zij de instrumenten te bespelen. Hij zoekt voor ieder kind een instrument uit wat bij zijn/haar capaciteiten past. Het is fijn dat deze leraar al ervaring heeft in het werken met speciale kinderen, want dit maakt dat hij veel geduld met hen heeft. Ook maakt Jesús muziek in een kerk en hij bespeelt alle instrumenten. We hebben een kleine band opgericht en op de Dag van Peru hebben we met de kinderen deelgenomen aan een parade in Majes. De kinderen bespeelden hun instrument terwijl ze door de straten marcheerden. Het was een mooi programma en de kinderen straalden.

Op woensdag krijgen de kinderen muzieklessen en sindsdien is dat hun favoriete dag. We zijn dan ook intens dankbaar dat jullie het leven van deze speciale kinderen gevuld hebben met muziek en vrolijkheid. Jullie donatie heeft ons zeer geraakt, want nog nooit heeft iemand zich om deze kinderen bekommerd. Ondanks dat de kinderen het niet kunnen zeggen spreken hun lachende gezichtjes boekdelen, ze zijn gelukkig. Muziek maken is echt een feest voor hen.

Het is voor ons een geschenk uit de hemel dat we dankzij de donateurs in Nederland dit jaar aan deze kinderen een kerstcadeautje kunnen geven en voor hen een kerstmaal kunnen bereiden. Dit is echt een zegen voor deze kinderen. We bidden voor jullie en weten zeker dat God jullie zal zegenen. Met jullie steun hebben jullie voor deze speciale kinderen een speciale Kerst gemaakt en wij wensen ook jullie een Feliz Navidad.

Een stevige omhelzing namens mij en alle speciale kinderen uit Majes,
Marcela.

Ervaringen van Flor bij het geven van workshops aan kansarme kinderen in Arequipa

Flor geeft les aan de kinderen van Hogar de Cristo.

Beste donateurs,
Het doet mij ontzettend goed en het geeft mij een hartverwarmend gevoel de mogelijkheid te hebben een bijdrage te leveren aan het verbeteren van de levensomstandigheden en ontwikkelingsmogelijkheden van kansarme kinderen in Arequipa. Wat is er mooier dan dat deze kinderen dankzij onze steun hun eigen mogelijkheden leren kennen; dat zij handvatten krijgen aange-reikt om een nieuwe weg te gaan bewandelen; dat zij door het nemen van hun eigen beslissingen, hun leven kunnen verbeteren! En dat zij vervolgens dit alles ook kunnen overbrengen op

hun eigen kinderen door hen dit voor te leven, zodat deze kinderen het goede voorbeeld van hun ouders gaan volgen en in hun voetsporen verder leven.

Flor en de meisjes van Restoring Children.

Hierdoor zullen de kinderen ook als mens ten positieve veranderen en zullen zij datgene wat zij geleerd hebben ook gaan gebruiken in moeilijke situaties. Voor mij is dit werk dan ook heel belangrijk, omdat ik hiermee niet alleen de kinderen iets kan brengen, maar ook hun ouders en hiermee het hele gezin.

Deze kinderen krijgen altijd alleen maar te horen dat zij beter moeten nadenken, maar niemand legt hen ooit uit hoe zij de dingen moeten aanpakken en hoe zij betere beslissingen kunnen nemen. Daarom denk ik dat onze inzet heel waardevol is. Bij het zien van de gelukkige gezichtjes van de kinderen, doordat ik met hen op een andere wijze bezig ben dan alleen maar gericht op onderwijskundige resultaten, maakt van mij een heel gelukkig mens.

Inmiddels geef ik workshops in diverse opvanghuizen voor kansarme kinderen, zoals o.a. in een opvanghuis voor seksueel misbruikte meisjes. In al die jaren dat ik dit werk doe heb ik niet vaak van zo dichtbij met zoveel meisjes tegelijkertijd gewerkt, die leven onder dezelfde moeilijke omstandigheden en met deze pijnlijke problematiek. Door te zien hoe dit project functioneert en wetende dat de directeur en het team 24 uren per dag, 7 dagen per week, zorg dragen voor deze meisjes, begrijp ik hoe moeilijk dit moet zijn en wat voor een ongelofelijke verantwoordelijkheid zij dragen. Daarbij weet ik als geen ander, van mijn samenwerking met de stichting Kinderen van de Zon, hoe moeilijk het is om donaties te werven voor voeding, kleding, medicijnen, poetsmiddelen, schoolmaterialen en alle andere

kosten die bij de opvang van zoveel kinderen komt kijken. En dan heb ik het niet alleen over de materiële opvang van deze kinderen maar vooral over de psychische opvang, om hen in deze donkere tijd in hun leven te laten zien dat ook zij een kans hebben in dit leven; dat ook zij de mogelijkheid hebben hun leven te veranderen; en dat zij de zware last uit hun verleden, die ze met zich meedragen, kunnen achterlaten. Onze workshops zijn dan ook het begin van een nieuw leven voor hen.

Enkele meisjes van het opvanghuis Restoring Children.

De workshops die ik voor deze meisjes heb verzorgd gingen over sociale vaardigheden met thema's als eigenwaarde, zelfacceptatie, het nemen van beslissingen, wat is een levensproject en hoe ziet hun levensproject eruit. Deze workshops heb ik gerealiseerd om aan deze kinderen te leren dat ook zij belangrijk zijn, dat ze zichzelf en elkaar moeten respecteren en waarderen, zeker met alles wat zij hebben doorstaan. Hoe ze vooruit kunnen kijken en aan hun toekomst kunnen werken. Ik heb er met hen naar gekeken hoe zij hun toekomst zien, dat zij hun eigen beslissingen moeten nemen en zelf de verantwoordelijkheid over hun leven in hun eigen hand moeten nemen, dat dit het moment is om daar mee te beginnen. Door het leren kennen en herkennen van deze mogelijkheden hebben zij voldoende gereedschap om hun realiteit te veranderen en een betere kwaliteit van leven te krijgen. En het mooie is, dat zij hiervan al vanaf vandaag kunnen dromen.

Ik voel me gelukkig en dankbaar dat ik deze meisjes heb mogen helpen en dat ik de kans heb gekregen om hen nieuwe mogelijkheden aan te reiken, mogelijkheden waar men niet aan denkt als men die nooit krijgt aangereikt. Ik heb gezien dat deze meisjes zich veiliger gingen voelen,

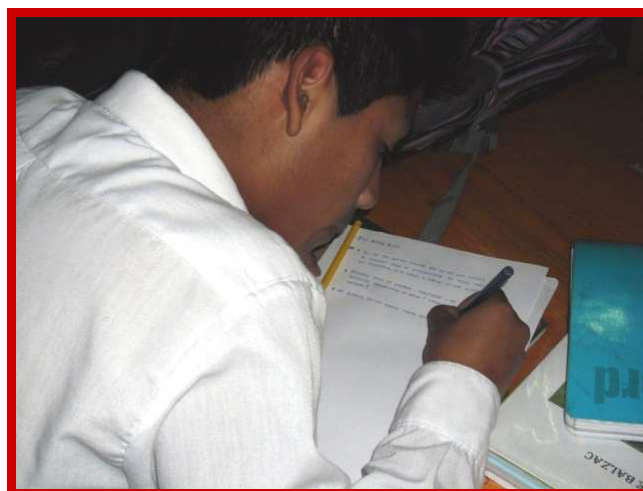
doordat ze voelen dat er meer mensen met hen begaan zijn en dat ook zij, ondanks hun moeilijke verleden, altijd vooruit kunnen kijken en dat ook hun dromen werkelijkheid kunnen worden.

Na het geven van mijn workshops hebben een paar kinderen verwoord wat deze lessen voor hen betekend hebben. Graag wil ik deze ervaringen met u delen. Bijna is het Kerstmis, het feest van de vrede, het feest van het licht. Ik wens u allen een warme Kerst en dank u uit de grond van mijn hart, dat jullie met jullie steun licht brengen in een vaak zo donkere wereld.

Ik wens u een Feliz Navidad en een Próspero Año Nuevo.

Flor Esteban Ninantay

Ervaringen workshop bij Hogar de Cristo *(verslag van Jhon Hidalgo Puma)*

Jhon schrijft een verslag over de workshops.

Waarom heb je deze workshops nodig?

Dagelijks ga ik naar Hogar de Cristo en ik heb daar van Profe Flor en Marianne workshops gekregen over omgaan met emoties en gevoelens. Ik geloof dat deze workshops je op een andere manier laten kijken naar dingen, die er in je leven gebeuren. Niet alleen naar dingen die nu gebeuren, maar ook naar de dingen die mij eventueel in de toekomst, als ik volwassen ben, kunnen overkomen. Deze workshops helpen mij om beter na te denken en hierdoor krijg ik meer zicht op wat ik kan doen, of waarom bepaalde dingen gebeuren en wat de consequenties zijn van mijn beslissingen. Bovendien heb ik hiermee geleerd om tijd te nemen en na te denken, alvorens een beslissing te nemen, zoals bijvoorbeeld bij het nemen van vriendinnetjes. Als ik verliefd word moet ik me niet zomaar in die relatie storten, maar we afvragen wat voor type relatie het is, of het een goede relatie is óf dat er iets aan ont-

breekt en of de beslissing om met dat meisje iets te beginnen een goede beslissing voor mij was.

Het is voor mij een grote steun dat ik dit alles nu weet, want dit heeft nog nooit iemand tegen mij gezegd noch uitgelegd.

Flor laat de jongeren kijken naar hun levensproject.

Welke veranderingen zou jij in je leven willen?

Ik weet nu van mezelf dat ik graag een persoon zou zijn die minder verlegen is. Ik zou me graag met meer vertrouwen en zekerheid uit kunnen drukken. Ook zou ik graag zonder angst op een foto willen gaan en me meer openstellen voor mijn klasgenoten; niet altijd mijn mond houden en de dingen die ik denk of voel niet zeggen, omdat het me zoveel moeite kost om iets van mezelf te laten zien en mezelf uit te drukken.

Ook zou ik me meer een willen voelen met mijn familie, omdat ik geloof dat we dat nu niet zijn. Mijn verhouding met mijn ouders is heel afstandelijk en dit komt denk ik ook omdat ik te verlegen ben om hen te vertellen wat er in mij leeft en wat er in mijn leven gebeurt. Daarbij zijn zij ook niet open tegen mij en daarom weet ik niet hoe ik nader tot hen kan komen.

Hoe ga je de informatie, die hebt geleerd, in je dagelijkse leven gebruiken?

Door eerst naar de voor- en nadelen te kijken alvorens een beslissing te nemen. Als ik bijvoorbeeld een probleem heb met mijn klasgenoten weet ik nu, dat ik eerst moet nadenken wat precies het probleem is en hoe ik dit kan oplossen. Ik moet de voordelen en nadelen tegenover elkaar afwegen alvorens een besluit te nemen. Als men mij uitnodigt voor een feest moet ik niet alleen naar de voordelen kijken, maar ook naar de nadelen en of het besluit om de uitnodiging aan te nemen geen negatieve gevolgen heeft voor mijn school óf me problemen bezorgt thuis met

mijn ouders. Het gaat in het leven niet alleen om winnen, maar ook om verliezen en het is belangrijk om deze twee met elkaar te vergelijken en bij het nemen van een besluit dicht bij mezelf te blijven.

Ervaring workshop bij Hogar de Cristo

(verslag van Maria Noemi Rojas Surco)

Waarom heb je deze workshops nodig?

Ik denk dat deze lessen heel belangrijk voor mij zijn, omdat we over dit soort onderwerpen moeten nadenken. Op school praten we niet over dingen zoals we dat nu tijdens de workshops doen. Ik hoor en zie hier dingen die ik niet wist. Hierdoor ga ik wel over mijn leven nadenken en niet alleen over het nu, maar ook over hoe ik wil zijn als ik volwassen ben.

Deze workshops helpen mij ook om op een praktische wijze naar het leven te kijken. Hierdoor zie ik waar ik nu mee bezig ben, maar ook wat er met mijn vrienden gebeurt en wat de consequenties hiervan voor later zijn. Met de kennis die ik tijdens de workshops op doe, hoop ik mijn leven en mijn toekomst positief te beïnvloeden.

Maria laat zien dat ook zij er mag zijn

Welke veranderingen zou jij in je leven willen?

Ik hoop dat ik niet meer zal vluchten voor de problemen in ons gezin. Regelmatig maak ik namelijk niet mijn huiswerk en ga ik niet naar school, omdat ik alleen maar zit te denken aan de ruzies bij ons in huis of aan de problemen van mijn ouders en mijn broers en zussen. Door al die problemen kom ik niet toe aan het maken van mijn huiswerk. Ik weet dat ik met al dat gepieker niets oplos, maar toch lukt het me vaak niet om me te concentreren en om mijn verplichtingen na te komen. Dit zou ik graag in mezelf willen veranderen. Ik weet dat ik moet inzien dat deze problemen hun probleem zijn en dat ik me daar niet zo door van slag moet laten brengen, maar ik

reageer niet altijd zoals het zou moeten. Ik wil gaan leren om eerst datgene te doen dat belangrijk is voor mijn toekomst.

Iedereen mag haar horen, want ook zij is belangrijk!

Ook denk ik altijd eerst aan wat de groep zal zeggen en of ze me uit zullen lachen. Ik weet dat me dit niet zou moeten interesseren, maar ik weet nog niet hoe ik deze dingen moet veranderen. Maar wat ik wel weet is, dat als ik groot ben en ik dit niet verander, me dit ook zal schaden in mijn relatie tot mijn vrienden en als ik ooit een vriend heb.

Hoe ga je de informatie, die je hebt geleerd, in je dagelijkse leven gebruiken?

Nu ik beter weet hoe ik in elkaar zit, wat voor mij belangrijk is in mijn leven en wat ik nodig heb, kan ik ook zelf beslissen wat goed of slecht voor mij is. Hierdoor weet ik dan ook welke beslissing ik moet nemen, ik kan beter de voor- en nadelen tegenover elkaar zetten en bekijken welke van die twee het beste is. Dit zal mij helpen om de juiste beslissingen te nemen.

Dit maakt ook dat ik niet meer bang ben als ik een presentatie in het openbaar moet geven, want ook dit heb ik tijdens de workshops geleerd. Ik mag zijn wie ik ben; ik ben goed zoals ik ben; ook ik ben de moeite waard. En doordat ik dit nu niet alleen weet maar ook voel sta ik veel zekerder in het leven en dit straal ik dan ook uit tijdens een presentatie. Dit heeft me veel rust gebracht.

Ook aan de kinderen in Ayacucho is gevraagd hun ervaringen met ons te delen. Onderstaand vertelt Flor Cintia ons wat de muzieklessen voor haar betekenen, Miriam spreekt haar dank uit en enkele tienermoedertjes delen met jullie hun ervaringen over de naaiopleiding die zij volgen.

Een muzikale droom wordt werkelijkheid (brief van Flor Cintia)

Beste mensen in Nederland,

Graag wil ik me aan u voorstellen. Mijn naam is Flor Cintia Olarte Gutierrez, ik ben 17 jaren en ik zit in de 5e klas van de José Faustino school. Na school ga ik 's middags naar het lokaal van Mama Alice in de wijk Keiko Sofia om muzieklessen te volgen. Ik volg deze lessen, omdat ik ontzettend graag zing en muziekinstrumenten bespeel. Het liefst speel ik op de gitaar, omdat ik traditionele Ayacuchaanse liederen zing.

Als ik zing en gitaar speel voel ik me gelukkig en vrolijk. Dat is mijn manier om stress los te laten en te ontspannen. Er zijn altijd problemen in het leven en als ik gitaar speel en zing vergeet ik alles om me heen, ook mijn problemen.

Muziek is voor mij het allerbelangrijkst in mijn leven, want muziek is mijn leven. Al van kleins af aan houd ik van zingen en mijn grote droom is dan ook om in de toekomst een zangeres van ballads te worden.

Flor Cintia (rechts) geniet van de muzieklessen.

Nooit heb ik muzieklessen gehad en door de muziekdonatie die aan Profe Marianne is toevertrouwd, is voor mij een droom werkelijkheid geworden, want dat ik nu muzieklessen kan volgen is het mooiste wat mij ooit is overkomen. Niet alleen voor mij, maar voor nog veel meer andere kinderen samen met mij. Daarom wil ik u graag, mede namens alle andere muzikantjes, bedanken voor uw hulp aan Profesora Marianne en aan de mensen die ons helpen onze droom om muziek te leren maken te vervullen. Ik hoop uit de grond van mijn hart, dat u ons deze mogelijkheid nog vele jaren blijft bieden. En als ik ooit in de toekomst de kans krijg om een CD uit te brengen, dan bent u de eerste die ik een CD met mijn muziek zal overhandigen.

Muziek geeft zin aan het leven van Flor Cintia.

Tijdens het 10-jarig bestaan van de Peruaanse ONG Mama Alice in Ayacucho hebben we een uitvoering geven aan het team van Mama Alice. Wat jammer dat u hierbij niet van de partij kon zijn! Maar ik beloof u, dat als ik zing en muziek maak, mijn hart bij u is. Profesora Marianne was ook bij het feest aanwezig, omdat haar stichting Kinderen van de Zon samenwerkt met onze Peruaanse stichting Mama Alice. Ik hoop dan ook dat zij u alles zal vertellen over ons optreden.

Eerste officiële optreden van onze muzikanten.

Voor mij is het echt een droom, dat u muziek gemaakt heeft om muziek te brengen in het leven van de kansarme jongeren in Ayacucho. Ik vind het prachtig dat Profe Marianne mij vertelde dat het koor, dat ons deze donatie heeft gegeven, een Spaanse naam heeft: Viva la Música, Leve de Muziek. Muziek doet leven, omdat muziek eenvoudigweg gezongen levensverhalen en vertel-

lingen zijn, die door middel van melodieën worden doorverteld.

Een warme muzikale groet aan alle mensen van het koor en iedereen die mijn brief leest.

Veel dank en het gaat u goed.

Flor Cintia Olarte Gutierrez.

Persoonlijke ervaring van een trouwe bezoeker van Mama Alice

("Mijn verhaal" door Miriam)

Mijn naam is Miriam, ik ben 10 jaren en zit in groep 5 van de "José Abelardo Quiñonez" school. Ik woon met mijn vader en moeder, die Jorge en Roxana heten en met mijn broertjes en zusjes in het district San Juan, dichtbij het lokaal van Keiko Sofia. Mijn vader werkt hele dagen in de bouw en mijn moeder verkoopt elke dag bloemen op straat en op de markt.

Daardoor lieten zij ons bijna altijd alleen in de kamer waarin we wonen. Soms ontsnapten we en gingen we naar mijn tante en haar zoon, om in hun huis te spelen. Mijn tante woont naast de kamer waarin wij wonen. Daar wonen ook mijn oma en mijn ooms. We speelden dan altijd op straat met mijn neven en de buurkinderen. Maar mijn moeder vond dat niet goed en werd altijd heel boos op ons. Aangezien mijn ouders geen tijd voor ons hadden, hielp mijn tante ons met het maken van ons huiswerk. Maar ook zij kon ons vaak niet helpen, omdat ze daar geen tijd voor had. Mijn leraar was altijd heel boos op mij als ik mijn huiswerk niet gemaakt had of als ik het heel slecht had gemaakt.

Op een dag vroeg een klasgenootje aan mij, ze heet Paulina, toen we uit school kwamen, of ik met haar mee wilde gaan naar Mama Alice. Ik vroeg aan haar "Wie is Mama Alice?" en zij antwoordde mij, dat dit een soort school is waar ze je helpen met het maken van je huiswerk en dat ze spelletjes hebben zoals een tafelfootbalspel, dat wij een 'metegol' noemen. Ik zei tegen Paulina dat ik eerst toestemming aan mijn moeder moest vragen en samen met haar ging ik naar huis om dit aan mijn moeder te vragen. Maar mijn moeder zei, dat ik niet met Paulina mee mocht. De volgende dag drong Paulina erop aan dat ik het nog een keertje aan mijn moeder ging vragen en omdat ik zo aandrong zei ze ja.

De eerste dag dat ik er naar toe ging voelde ik me meteen heel gelukkig, omdat er goede profesores zijn die me les geven, zoals profesor Jor-

ge, Marco, Maribel en Kike. Daarna leerde ik er veel vrienden kennen, die Carlos, Víctor, Ronaldo, Fernando en Wilber heten. Nu geniet ik elke dag van de huiswerkbegeleiding die ik bij Mama Alice krijg, van de knutselspulletjes die we leren maken, de skatelessen, de uitjes die we met de profesoras maken en natuurlijk ook van de feestjes die de Nederlanders, die ons kwamen bezoeken, voor ons georganiseerd hebben.

Miriam schrijft haar levensverhaal.

Ik ga ook heel graag naar de computercursus, waar ik veel leer. Mijn leraar op school is nu heel tevreden over mij, ofschoon hij soms wel vervelend is, hoor, hahaha. Het is dan heerlijk als ik na school met Mama Alice naar het dieren-tuintje of de bergen ga, of vliegers oplaten. Ik hoop dat Mama Alice er altijd zal blijven, want ik zou dit heel erg missen en niet weten wat ik 's middags zou moeten doen en wie mij moet helpen met het maken van mijn huiswerk. Ik houd heel veel van hen en ik wens iedereen heel veel geluk en veel succes aan alle profesoras. Ook wil ik iedereen bedanken, die het mogelijk maakt voor Mama Alice om alle kinderen te helpen.

Graciassssssssss, Miriam.

Ervaring Individueel Onderwijs (verslag van Alex Pariona Quispe)

Ik heet Alex, ben 8 jaren oud en mijn ouders zijn Abelardo Pariona Quispe en Leonora Quispe Leandro. Ik heb 8 broers en zussen: Sonia (21 jaren) woont op het platteland; Rusbel (17 jaren) helpt mijn oom bij het opknappen van het huis; Nelson (15 jaren) werkt en gaat naar school; Yoel (13 jaren) werkt en gaat zondags naar school; Yessica (10 jaren) werkt elke weekend; Flor (4 jaren) en Oliver Eduardo (1 jaar).

Mijn ouders zijn erg arm. Mijn vader is metseelaar en bouwt huizen, maar ze betalen hem maar

heel weinig. Mijn moeder is thuis en ze verkoopt snoepjes aan de deur, terwijl ze op mijn kleine broertje en zusje past. Toen mijn broers en zussen zagen dat mijn ouders niet rond konden komen van het geld dat zij verdienen, zijn zij op zaterdagen en zondagen gaan werken. Zij zijn heel snel in het schoonmaken van huizen, borden afwassen, spullen sjouwen op de markt en ik geloof dat ze het ook leuk vinden om op kinderen te passen.

Mijn broers Nelson en Yoel hebben een bloedziekte en ook ik verlies soms veel te veel bloed. Mijn moeder maakte zich hier zorgen over en is met ons naar een medische post gegaan. Ze hebben ons vitaminepillen gegeven, die we soms wel nemen en soms niet, omdat we het vergeten. Op school hebben ze ons medisch onderzocht en de dokter zei ons dat we goed moeten eten. Maar dat kunnen we niet, want soms is er niets te eten. 's Ochtends nemen we bijvoorbeeld een beker chocolademelk of soms niets. Na school geeft mama ons een bord soep met vermicelli en 's avonds (en daar ben ik dol op) kookt mijn moeder soms rijst of aardappelen.

Alex en de kinderen genieten van het eten.

Ik kom graag naar het individueel onderwijs, want ik voel me daar goed. De profesoras houden van me en bovendien leren ze me van alles tot ik er doodmoe van word. Ze schreeuwen niet tegen me zoals op school en als ik mijn huiswerk af heb mag ik spelen met de spelletjes en ik krijg altijd iets lekkers te eten zoals melk, ei, chocolademelk, brood of fruit. Daarnaast vind ik het heel fijn dat ik vriendjes heb die lachen als ik grapjes maak, of ik heb veel plezier als de profesoras een grapje maken of hummeltje tegen mij zeggen. Als ik naar het individuele onderwijs ben geweest ga ik wel met een goed gevoel naar huis.

Un abrazo,
Alex.

Tijdens mijn werkverblijf in Ayacucho zijn we een 1-jarige naaiopleiding gestart voor alleenstaande- en tienermoedertjes. Onderstaand delen enkele moeders hun levensverhaal met jullie.

Levensverhaal tienermoeder Mayda

Mijn naam is Mayda, ik ben 17 jaren en heb een zoon van bijna 2 jaren. Ik ben grootgebracht door mijn opa en oma en mijn vader heb ik nooit gekend. Mijn moeder heeft ons verlaten toen ik 2 jaren oud was. Ze heeft mij en mijn broers en zussen bij het huis van mijn oma achtergelaten. Ik ben mijn opa en oma ontzettend dankbaar dat zij mij hebben grootgebracht.

Ik ben geboren in Chilinga San Miguel, waar ik tot groep 8 naar de basisschool ben gegaan. Voor mijn middelbare school stuurden mijn opa en oma me naar mijn ooms in Ayacucho, maar omdat ik geen geld had voor het kopen van eten en mijn schoolspulletjes ben ik gelatine gaan verkopen op straat.

Mayda (rechts) en haar zontje, een couturier in wording.

Op een dag ben ik het huis van mijn moeder gaan zoeken, in de hoop dat zij me zou helpen en dat ik dan terug naar school zou kunnen. Ze zei me echter dat ik niet haar dochter was en ze gaf me werk als schoonmaakster. Ik heb enkele maanden bij haar gewerkt, maar mijn moeder sloeg me en schold me uit. Daarom ben ik in een restaurant gaan werken. Ze betaalden me S/.5,00 soles (€1,40) per dag, want volgens hen had ik niet meer geld nodig.

In dit restaurant leerde ik de vader van mijn zontje kennen. Ik werd zwanger toen ik 15 jaren was, maar toen ik tegen mijn vriend zei dat ik zwanger was verliet hij mij. De volgende dag hoorde ik niets van hem. Ik belde hem op zijn mobiel, maar hij beantwoordde mijn telefoontjes nooit. Daarna ga ik naar zijn huis om hem te

zoeken. Zijn moeder stond me te woord en zei me dat ik haar zoon maar moest vergeten, omdat hij op reis was gegaan.

Ik had niemand waar ik mijn zontje kon achterlaten. Soms paste mijn zusje wel eens op, maar als zij naar school gaat kon ook zij me niet helpen. Daarom ben ik heel blij dat ik mijn zontje mee kan nemen naar Mama Alice. Voor mij is de naaiopleiding die ik nu volg een grote kans in mijn leven. Dit geeft mij de kans iets van mijn leven te gaan maken en mijn zontje en mezelf een toekomst te bieden.

Marisol vermaakt de kinderen tijdens de naailessen.

Op dit moment leer ik hoe ik moet omgaan met de naaimachine. De kleine machine is gemakkelijk, maar met de grote machine heb ik nog een beetje problemen. Ik geniet van deze mogelijkheid en in mijn toekomstdromen zie ik mijn zontje studeren en heb ik zelf een eigen naaiatelier. Wat hoop ik dat mijn dromen werkelijkheid worden!

Muchos saludos, Mayda.

Levensverhaal Maribel

Mijn naam is Maribel en ik ben een alleenstaande moeder van 4 kinderen. De oudste is 16 jaren, ik heb een dochter van 9 jaren en twee kleine kinderen van 4 en 3 jaren. Mijn vader overleed tijdens het schrikbewind, toen ik 5 jaren oud was. Ze hebben hem vermoord en zijn lichaam weggegooid.

Toen ik er achter kwam dat ik zwanger was van mijn eerste kindje ben ik gaan samenwonen met mijn partner. Naarmate we langer samenwoonden begon mijn vriend veel uit te gaan met zijn vrienden en dan kwam hij dronken thuis. Ik was van plan van hem te scheiden, maar uiteindelijk deed ik het niet, omdat hij me ervan overtuigde

dat hij zou veranderen. Daarnaast was ik al zwanger van ons tweede kind. Na de geboorte van onze dochter verslechterde de situatie tussen ons, hij werd steeds agressiever, sloeg me als hij dronken was en mishandelde ook mijn zoon. Ik werkte om mijn kinderen te onderhouden en dat gaf mij de kracht om bij hem weg te gaan.

Maribel leert rechtstikken op de naaimachine.

Toen mijn dochtertje 3 jaren was leerde ik mijn huidige partner kennen. Hij was aardig, paste op mijn kinderen en zei dat hij een vader voor mijn kinderen wilde zijn. Ik dacht dat nu alles echt anders zou worden, want hij werkte en was een verantwoordelijke man. Voor zijn werk moest hij naar Ayacucho terugkeren en om die reden kwam ik 7 jaren geleden ook naar deze stad. Hier zijn onze 2 dochters geboren. Ik nam alleen mijn dochter mee naar Ayacucho en liet mijn zoon achter bij twee onbekende mensen, omdat mijn vriend zei, dat hij me alleen zou helpen bij het betalen van het onderwijs van mijn dochter. Nu is mijn zoon 17 jaren en hij wil in Ayacucho bij mij komen wonen. Als we elkaar bellen zegt hij altijd huilend tegen mij, dat hij bij mij wil komen wonen. Ik weet niet hoe ik hem moet zeggen dat hij nog een tijdje moet wachten, want ik heb hierover met mijn partner gesproken, maar hij blijft zeggen dat hij me maar met één kind helpt.

Daarom ben ik dolgelukkig met de naaiopleiding die ik nu dankzij uw steun kan volgen, want hierdoor zal ik een baan kunnen krijgen. Dan kan ik mijn zoon naar me toe laten komen en kan ik zelf voor hem zorgen. Nooit wil ik nog financieel afhankelijk zijn van een man!

Ik pak deze kans dan ook met twee handen aan en dank u uit de grond van mijn hart voor uw steun.

Een warme groet uit Ayacucho, Maribel.

Levensverhaal Edelmira

Mijn naam is Edelmira, ik ben 25 jaren en heb een zoon van 7 jaren en eentje van 5 jaren. Ik heb mijn ouders nooit gekend. Ik ben in een weeshuis opgegroeid, dat geleid werd door nonnen. De nonnen mishandelden ons en we kregen regelmatig geen eten. Maar het is heel mooi dat ik daar drie vriendinnen heb leren kennen, die als zusjes voor me zijn. Zij betekenen alles voor mij! In de maand juni is een van hen overleden en dat was erg moeilijk voor mij. Ik mis haar enorm, want ze voelde echt als mijn zus.

Een trotse Edelmira in haar zelfgemaakte schort.

Toen ik 15 jaren was werd ik naar Ayacucho gestuurd, waar ik bij een vreemde familie moest gaan wonen. Maar omdat ik ook daar mishandeld werd ben ik gevlucht. Ik ging werken bij een oude dame en moest haar was doen en haar verzorgen. Zo heb ik de vader van mijn zonen leren kennen. We werden verliefd op elkaar en gingen samenwonen, maar al snel nadat we samenwoonden veranderde alles. Hij werd agressief, dronk en sloeg me. Maar het ergst van alles was dat hij ook onze kinderen mishandelde. Daarom besloot ik bij hem weg te gaan, ondanks dat hij me in het begin bedreigde.

Ik heb niemand die op mijn kinderen kan passen. Er zijn dagen dat ik hen opgesloten achterlaat in de kamer die ik huur, maar er zijn ook dagen dat ik hen naar Mama Alice breng om hun huiswerk te maken.

Zelf droomde ik er altijd van om coupeuse te worden. Daarom schreef ik me in bij een opleidingsinstituut, maar de studie was erg duur en dat kon ik niet betalen. Wat geweldig dat Mama Alice bestaat en dat deze Peruaanse stichting ons dankzij de steun van donateurs de kans biedt om te studeren! Deze kans laat ik voor geen goud lopen!

Voor mij is deze naaiopleiding de kans van mijn leven. Als ik zie wat voor mooie dingen we hier leren maken geniet ik elke dag meer van de opleiding. We hebben allemaal onze eigen schort genaaid en ze zien er prachtig uit. Deze opleiding zorgt ervoor dat ik in de toekomst onafhankelijk ben en voor mijn eigen kinderen kan zorgen. Wie had dit ooit durven dromen dat ik, een meisje uit een weeshuis, eens in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien! Mooier kan het niet en ik zie het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet!

Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo, Edelmira.

Grote bedrijvigheid in het naaiatelier.

Kerstwens Marianne

Tijdens het vertalen van de persoonlijke verhalen van de kinderen en de tienermoedertjes raakten me de openheid en eerlijkheid waarmee ze hun worsteling, om hun weg in dit leven te vinden, met ons delen. Hierbij realiseer ik me eens te meer hoeveel invloed, de plek waar je kribje staat, heeft op het leven van een mens.

Een 'hart'elijke groet van alle kinderen.

Bijna is het kerstmis, het feest van samen delen, elkaar ontmoeten, samen zijn, het feest van dankbaarheid.....dankbaarheid voor mijn gezin, familie, vrienden, maar zeker ook dank-

baarheid voor het mooie werk dat wij, mede dankzij jullie steun, kunnen doen voor kansarme kinderen in Peru.

Op de drempel van het Nieuwe Jaar dank ik jullie uit de grond van mijn hart voor het in ons gestelde vertrouwen en wij hopen met jullie steun ook in het nieuwe jaar weer veel kansarme kinderen kansrijker te maken.

De kinderen en het team wensen u een Zalig Kerstfeest.

Mede namens het bestuur wens ik jullie warme Kerstdagen en een Voorspoedig Nieuwjaar.

¡Muchas gracias!
Marianne.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76
ten name van
Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2016.

Marianne Schepers-van Weert.